

לורנה דבולט ז"ל

מי שנתקל אי פעם בעקשנות של דייב דבולט, או בעקשנות של בנו זהר, מבין היטב את פירוש המילה.

פעם כשהייתי מטפלת של זוהר הוא סרב להשתתף במחנן מסיבה כלשהי ועמד על כך בתוקף. אולי הילד היחיד בהיסטוריה של כפר הנשיא. ומי שהכיר את לורנה הבין שתכונה זו עוברת בתורשה מאם לבן ולנכד. ושזה מקרה אבוד מראש להתווכח ולשכנע, כי פעם שלורנה החליטה, היא עמדה על דעתה עד הסוף מול כולם.

עבדתי פעם עם לורנה כשעתיים ביום מטעם חוק סיעוד, והבנתי שבמקרה זה תמיד אני זו שצריכה לוותר, אם אני רוצה את העבודה. לא יכולתי לסבול את תחנת הטלוויזיה fox news שלורנה הייתה צמודה אליה והבנתי שעלי לסתום את פי.

ובכל זאת אהבתי את לורנה. כיבדנו אחת את השניה והערכת את אותה מאד. בהמשך יצא לי פגוש אותה כשהייתה דיירת לאורך שנים רבות בבית יונתן. פעם עזרתי לה למיין את התמונות והצילומים בביתה וביחד בנינו אלבום שהיווה את קורות חייה. היא הייתה מרוצה ואני נהניתי והחכמתי. לצערי לא שמרתי לי עותק ולא דאגתי לשנן, אז מה שאומר פה מבוסס על קרעי זיכרון בלבד.

לורנה נולדה בעיר ניו יורק למשפחה יהודית. משום מה היא תמיד חשה שהיא הכבשה השחורה במשפחה, הבת הפחות מוערכת, ואולי בגלל זה פיתחה אופי חזק ולא מתפשר. בגיל 16 הייתה הולכת עם חברות ויוצאת לערבי ריקודים סלונים. לזכרונה היא הייתה רקדנית נפלאה ומחוזרת על יד רקדנים במהלך הערב. דודה שלה, אחות אמה הייתה רקדנית ידועה בריקודים סלונים ואף זכתה בפרסים ולורנה רצתה להידמות לה.

בהיותה כבת 19 פגשה באחד הערבים בחור נחמד, חייל שגויס לצבא ארה"ב בזמן מלחמת העולם השנייה ועמד לצאת להילחם באירופה. לורנה בילתה עמו כמה ימים בניו יורק והוא יצא למלחמה. הם שניהם שמרו אמונים אחד לשניה, וכשהוא חזר הם התחתנו. בעלה של לורנה לא היה יהודי והגיע מחווה במרכז ארה"ב, ליד עיירה קטנה באזור מיסורי (ואני מקווה שהמשפחה של לורנה תסלח לי אם טעיתי בתאריכים, או באירועים או במיקום הגיאוגרפי). לורנה למען האהבה עזבה את "התפוח הגדול" ועברה להיות אשתו של חוואי שגר ליד אחיו התאום.

במקום להיות רקדנית וכתבנית היא הפכה לחולבת פרות, מגדלת גינת ירק ומטפחת משק בית בכפר. בחווה נולד בנם הבכור דייב, אחריו אחיו וולטר ולבסוף הבת הקטנה איווט.

עם הזמן כשהילדים גדלו, לורנה מצאה עבודה בעיירה הסמוכה בבית דפוס גדול שהדפיס עלונים לחברות שונות, ספרי לימוד, לוחות שנה ועוד. לורנה הגיעה במפעל זה להיות אחראית ראשית לדואר שיוצא מהמפעל. דאגה שהכל ארוז כשורה, שהכתובות נכונות, שהמחירים נכונים וכמות הבולים מתאימה. לורנה מאד אהבה את עבודתה ותמיד סיפרה בהתלהבות על האחריות הגדולה שנתנו לה ועל כך שסמכו עליה. כל כמה חודשים אותו בית דפוס הוציא עלון לכל עובדיו ועובדיו לשעבר שהיה מגיע בדיוקנות לפינה הנידחת בגליל ולתא הדואר של לורנה.

כשדייב עלה לישראל וקבע את מגוריו בכפר הנשיא, התחתן עם שרה והקים את משפחתו בקיבוץ, לורנה ובעלה באו לבקר. באחד הביקורים נפטר בעלה ונקבר פה בבית הקברות בקיבוץ. לורנה החליטה לעזוב את ארה"ב כשהייתה בשנות השישים לחייה ולהצטרף למשפחתה בכפר הנשיא.

פעם שאלתי אותה אם חסר לה בעל כי היא לבד כל כך הרבה שנים, והיא ענתה לי. "הייתה לי את האהבה הכי טובה בעולם וזה מספק אותי, אני לא אמצא עוד אהבה כזו".

בקיבוץ ליוותה לורנה באהבה את כל הנכדים, וברוך השם ישנם שישה כאלה, ואת אהבותיהם ונישואיהם ולידת נינה. היא מאד שמחה לכל ביקור וניסתה לזכור את השמות של כל הנינים. נדמה שיחד עם נינה בארצות הברית הגיע מנינים של כל הנינים למעל 30.

בביתה של לורנה עמדו על המדפים קישוטים וחפצים שונים: מניפה מסין, פסל מאפריקה, בובה משוודיה, נעל מהולנד, בומרנג מאוסטרליה ועוד. אלה היו מתנות שנכדיה הביאו לה ממסעותיהם בעולם והיא לא ויתרה על אף פריט שהזכיר לה את יקיריה ואת ההרפתקאות שעשו.

לורנה האמריקאית, בת גילם של הוותיקים, לא ממש התחברה לאנגלים. חוץ מזה שהם היו אנגלים, הם גדלו יחד בתנועת הנוער הבונים באנגליה ולה לא היה חלק בזה. אך היא מאד התחברה לאנגליה אחת – הילדה ברק – אמא של נתן, והן היו נפגשות ומדברות ונהנות אחת מהחברה של השניה. אני בטוחה שמאד תחסרי להילדה.

בבית יונתן לורנה התעקשה בהתחלה לא להשתתף ברוב הפעילויות. במקום זאת היא קראה ספרים, אפשר לומר בלעה ספרים. היא הייתה קוראת במיטה

ובמרחב הציבורי וליד שולחן האוכל ותמיד דאגה שיהיו לידה כמה אופציות לקריאה. תודה לרותי עמית שהגיעה בקביעות למלא את המלאי. לורנה ידעה לעמוד על שלה והרימה את קולה בזעם וכעס אם הייתה צריכה משהו ואף אחד לא ראה אותה. בשלב מסויים היא החליטה ששבת הוא באמת יום המנוחה - היום המיועד לשינה, ולא עזרו כל השכנועים והיא ישנה כל היום מבלי לאכול ומבלי לקחת תרופות. גם בבית יונתן למדו מי זו לורנה ומתי לא מתעסקים איתה.

תמיד היה ללורנה כיסא בחדר האוכל, במרחב הציבורי הפונה לכניסה ושיש לה מבט על כל האולם. היא לא דיברה הרבה אך לפעמים הפתיעה באבחנה המדויקת שלה ובמבטה הבוחן. היא הייתה מספרת לי על מטפלת שעובדת קשה מדי, וגם מעירה לי על מטפלת שלא עשתה כלום כל היום. כשהייתי עוברת לידה היא הייתה אומרת: "תשבי קצת, את מתרצצת יותר מדי". עניתי לה שזה בסדר ואני לא עייפה. "אני רואה הכל" היא אמרה לי, "גם אם אני מחליטה לא להגיב". כשעזבתי את בית יונתן לורנה כבר לא יכלה לראות טוב ואיבדה את העיסוק החביב עליה ביותר – הקריאה.

זמן הקורונה לא הטיב עם לורנה ועם מבוגרים רבים אחרים בבית הסיעודי ומחוצה לו. הקושי להיפגש עם בני משפחה מתי שרוצים, הבידוד החברתי, השיחה מול צוות עם מסיכה זו לא חגיגה.

אני מקווה שלא סבלת יותר מדי ושעכשיו את בעולם שכולו טוב. השארית מאחוריך משפחה גדולה מאד לתפארת מדינת ישראל.

צילה בן רשף

